

New York Times Bestseller

Ali Hazelwood

H_0 : Adam does not love Olive
 H_1 : Adam loves Olive
p-value = ???

the ve
Hypothesis

สมมติฐานรัก ฉบับเด็กนิิร์ต

นิชา เปา

the Love
Hypothesis

สมมติฐานรัก ฉบับเด็กนิรุต

ALI HAZELWOOD

The Love Hypothesis

สมมติฐานรัก ฉบับเด็กเนิร์ด

บรรณาธิการ

ปิยะบุตร สุทธิธारा

ผู้เขียน : Ali Hazelwood

ภาพ : ing_kiko

ผู้แปล : นิชา

บรรณาธิการบริหาร

สัจจะ จรัสรุ่งเรือง, อรรถพร ชันธิกุล

ผู้จัดการฝ่ายผลิต

วรพล ณิชกุล

ออกแบบปก

ชัยรัตน์ อินทะพันธ์

จัดรูปเล่ม

กมลทวานิตย์ มนตรีมนโรรมย์

พิสูจน์อักษร

พรรณรัตน์ ชูราษี

ประสานงานการผลิต

สุริยรัตน์ จิ๋ว, ฉัตรดนัย ศรีสวัสดิ์

เทคนิคการผลิต

ระพีพัฒน์ โทจำปา

Created By

Published By

บริษัท ไอทีซี พรیمیรี่ จำกัด

200 หมู่ 4 ชั้น 19 ห้อง 1901

จัสตินอินเตอร์เนชั่นแนลทาวเวอร์

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด

จ.นนทบุรี 11120

โทรศัพท์ 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย)

โทรสาร 0-2962-1084

ร้านค้าและตัวแทนจำหน่าย

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 112-114

โทรสาร 0-2962-1084

สมาชิกสัมพันธ์

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 121

โทรสาร 0-2962-1084

พิมพ์ที่ บริษัท พิมพ์ดี จำกัด

30/2 หมู่ 1 ถนนเจษฎาวิถี ต.โคกขาม

อ.เมืองสมุทรสาคร จ.สมุทรสาคร 74000

โทรศัพท์ 0-2401-9401

The Love Hypothesis สมมติฐานรัก ฉบับเด็กเนิร์ด

The Love Hypothesis Copyright © 2021

by Ali Hazelwood

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Thai translation copyright © 2026 by IDC Premier Co., Ltd. The moral rights of the author have been asserted.

เครื่องหมายการค้าอื่นๆ ที่อ้างถึงเป็นของบริษัทนั้นๆ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยบริษัท ไอทีซี พรیمیรี่ จำกัด ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบใดๆ นอกจากจะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้จัดพิมพ์เท่านั้น

บริษัท ไอทีซี พรیمیรี่ จำกัด จัดตั้งขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ที่มีคุณภาพสู่ผู้อ่านชาวไทย เรายินดีรับงานเขียนของนักวิชาการและนักเขียนทุกท่าน ท่านผู้สนใจกรุณาติดต่อผ่านทางอีเมลที่ infopress@idcpremier.com หรือทางโทรศัพท์หมายเลข 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย) โทรสาร 0-2962-1084

E-Book กรกฎาคม 2569

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2569

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Ali Hazelwood

The Love Hypothesis สมมติฐานรัก ฉบับเด็กเนิร์ด

นนทบุรี : ไอทีซีฯ, 2569.

384 หน้า

1. นวนิยายอเมริกัน

2. นิชา (ผู้แปล)

I ชื่อเรื่อง

810

Barcode 885-916-101-330-3

ราคา 420 บาท

ถึงพันธมิตรสาว ๆ ในวงการสะเต็ม : เคท เคที ฮาทุน และมาร์
ความพยายามอยู่ที่ไหน ความพยายามก็อยู่ที่นั่น

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพิสูจน์ว่า... บางครั้งความรักก็ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างที่เราคาดคิด

สำหรับใครที่เคยมีคนคนหนึ่งอยู่ในความคิดตลอดเวลา เคยพยายามหาเหตุผลมารองรับความรู้สึกของตัวเอง หรือเคยเชื่อว่าหัวใจน่าจะควบคุมได้ด้วยตรรกะและความเข้าใจ เนื้อหาในเล่มนี้อาจทำให้ทุกคนได้หวนกลับไปนึกถึงช่วงเวลาเหล่านั้นอีกครั้ง

The Love Hypothesis สมมติฐานรัก ฉบับเด็กเนิร์ด จะพาเราไปรู้จักกับโอลिवี สมิธ นักศึกษาปริญญาเอกผู้เชื่อในวิทยาศาสตร์มากกว่านิยายโรแมนซ์ และอดัม คาร์ลเซน อาจารย์หนุ่มผู้เย็นชาและโหดร้าย เรื่องราวที่เริ่มต้นจากความสัมพันธ์ปลอมๆ เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้า กลับค่อยๆ พัฒนาเป็นความรู้สึกที่จริงจังและลงงามเกินกว่าที่ทั้งคู่จะคาดคิด

นอกจากจะเป็นนิยายโรแมนซ์ที่เต็มไปด้วยความน่ารัก ชวนยิ้ม และชวนให้หัวใจเต้นแรงแล้ว หนังสือเล่มนี้ยังถ่ายทอดชีวิตในโลกของงานวิจัย ความฝัน ความกดดัน และการพยายามค้นหาที่ทางของตัวเองได้อย่างมีเสน่ห์ จนทำให้หนักอึ้ง

ดกหลุมรักทั้งตัวละครและการเดินทางของพวกเขาไปพร้อมกัน

ในการสร้างสรรค์ฉบับภาษาไทยเล่มนี้ ทีมงานตั้งใจถ่ายทอดทุกบทสนทนา ทุกความเขินอาย ทุกความอบอุ่น และทุกความหวานไหวของตัวละครให้ใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด เพื่อให้ผู้อ่านได้ร่วมลุ้น ร่วมยิ้ม และร่วมเอาใจช่วยโอสถพิกับอดัมในทุกก้าวของความสัมพันธ์

พวกเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่า The Love Hypothesis สมมติฐานรัก ฉบับเด็กเนิร์ด จะเป็นหนังสืออีกเล่มที่มอบรอยยิ้มให้กับทุกคน เป็นพื้นที่เล็กๆ สำหรับพักใจจากความวุ่นวายในแต่ละวัน และทำให้เชื่ออีกครั้งว่า บางครั้งสิ่งที่หัวใจต้องการที่สุด ก็ไม่ใช่คำตอบที่ถูกต้องที่สุดเสมอไป

ด้วยรักและความเชื่อในทุกสมมติฐาน

Sundae Publishing

สมมติฐาน : สม-มด-ติ-ถาน (คำนาม)

การคาดคะเนหรือคำอธิบายซึ่งเสนอขึ้นโดยอ้างอิงจากหลักฐาน
อันมีจำกัดเพื่อใช้เป็นมูลฐานแห่งการทดลองต่อไป

ตัวอย่าง : “จากข้อมูลที่มีและจากตัวอย่างที่ได้รวบรวมมาจนถึง
ปัจจุบัน สมมติฐานของฉันคือยีนอยู่ห่างจากความรักเท่าไร
ชีวิตฉันก็จะดีขึ้นเท่านั้น”

บทนำ

บอกตามตรง โอสัฟค่อนข้างสองจิตสองใจเรื่องเรียนต่อ

ไม่ใช่เพราะเธอไม่ชอบวิทยาศาสตร์หรอก (เพราะความจริงแล้วชอบ เรียกว่ารักเลยก็ยังได้ วิทยาศาสตร์นี่แหละทางของเธอเลย) และไม่ใช่เพราะหญิงสาวมองไม่เห็นสัญญาณอันตรายที่ปักเต็มพรีดนั้นด้วย เธอเข้าใจดีว่าการส่งตัวเองไปใช้ชีวิตแห่งการทำงานแปดสิบชั่วโมงต่อสัปดาห์ รายได้ต่ำเตี้ย แลมนี่ไม่มีใครเห็นค่าเป็นปึกๆ อาจไม่ดีต่อใจ ค่าคืนที่คร่ำครีดยอยู่หน้าตะเกียงบนเสนเพื่อแลกกับความรู้แค่หยิบมือก็คงไม่ใช่บุญแจ่มสุ่มสุข และการอุทิศกายใจให้วิทยการโดยมีช่วงพักแค่เล็กน้อยพอให้ขโมยกินเบเกิลที่ไม่มีใครต้องการได้ ก็คงไม่ใช่ตัวเลือกที่ชาญฉลาด

หญิงสาวรู้หมดนั่นแหละ แต่ทุกอย่างที่ว่ามาไม่ใช่เรื่องที่เธอกังวล—หรืออาจจะกังวลแต่ก็นิดเดียว ในแบบที่ยังจัดการได้—สิ่งอื่นต่างหากที่รั้งเธอไว้ไม่ให้ปล่อยตัวร่วงลงสู่วังวนนรกสูบวิญญาณอันขึ้นชื่อลือชา (ซึ่งก็คือหลักสูตรปริญญาเอก) ใช่มั้ย... สิ่งนั้นรั้งเธอไว้ จนกระทั่งเธอได้รับจดหมายนัดสัมภาษณ์เข้าเรียนภาควิชาชีววิทยาของสแตนฟอร์ด และบังเอิญเจอผู้ชายคนนั้น

ผู้ชายที่เธอยังไม่รู้แม้แต่ชื่อเลยด้วยซ้ำ

ผู้ชายที่เธอพบหลังจากโซเซไม่ดูตาม้าตาเรือเข้าห้องน้ำห้องแรกที่เจอ

ผู้ชายที่ถามเธอว่า “ขอทราบหน่อยนะ มีเหตุผลอะไรไหมที่ทำให้คุณเข้ามา
ร้องให้อยู่ในห้องน้ำของผมเนี่ย”

โอลิฟสะอื้นอีก พยายามลืมตาผ่านม่านน้ำตา ซึ่งแค่นี้ก็แทบจะทำให้สำเร็จ
อยู่แล้ว ทศนวิสัยของเธอพรวดวูบ สิ่งที่เห็นมีแค่ร่างเลือนรางผ่านม่านน้ำตา—ใคร
บางคนที่สูง ผมสีเข้ม สวมชุดสีดำ และ... นั่นแหละ เธอเห็นแค่นั้น

“ฉัน... นี่ห้องน้ำหญิงหรือเปล่านั้น” เธอถามตะกุกตะกัก

อีกฝ่ายนิ่งไป เงียบกริบทีเดียว จากนั้นก็ตอบว่า “เปล่า” เสียงเขาทุ้ม ทุ้มมาก
ทุ้มจริงๆ ทุ้มแบบนุ่มนวลชวนฝัน

“แน่ใจหรือคะ”

“แน่”

“จริงอะ”

“ถ้าจะพูดให้ถูก นี่ห้องน้ำของแล็บผม”

โอเค เขาชนะ “ฉันขอโทษค่ะ คุณต้องใช้...” เธอผายมือออกไปทางห้องติด
โถสุขภัณฑ์ หรือไม่กี่ตรงที่เธอคิดว่ามันเป็นโถสุขภัณฑ์ ตาของเธอบวมปูด ชนิดที่
ต้องเรียกว่าบวมจนแทบปิด และจำเป็นต้องหลับตาแน่นๆ เพื่อบรรเทาความสับสน
ร้อน เธอพยายามเช็ดน้ำตาให้แห้งด้วยแขนเสื้อ แต่เนื้อผ้าของชุดเดรสเบาบาง
ราคาถูกซึบน้ำได้ดีแค่ครึ่งเดียวของผ้าฝ้ายแท้ อา... นี่แหละชีวิตหรรษาของยาก

“ผมแค่จะเทตัวทำปฏิกิริยานี้ทิ้งลงท่อ” เขาบอก แต่เธอไม่ได้ยินเขาขยับตัว
คงเพราะเธอยืนขวางอ่างล้างมืออยู่ ไม่งั้นเขาก็คงคิดว่าโอลิฟเป็นยายเพี้ยน และ
กำลังพิจารณาว่าจะเรียกตำรวจประจำภาคควิซามาหิ้วตัวเธอไปตีหรือเปล่า นั่น
คงเป็นการดับฝันโครงการปริญญาเอกของโอลิฟลงอย่างโหดเหี้ยมและรวดเร็ว
จริงไหม “เราไม่ได้ใช้ที่นี่เป็นห้องน้ำหรอก แค่อำนาจจัดของเสียและล้างเครื่องมือ
เท่านั้น”

“โอ้ขอโทษค่ะ ฉัน...” ไม่ทันคิดโง่งง เธอคิดอะไรไม่เคยทันหรอก อาการแบบนี้

เหมือนเป็นทั้งนิสัยทั้งคำสาป

“คุณโอเคไหม” เขาต้องสูงมากแน่ๆ เพราะเสียงเขาฟังดูเหมือนอยู่เหนือหัว เธอไปประมาณสิบฟุตได้

“แน่นอน ถ้ามทำโมคะ”

“เพราะคุณกำลังร้องไห้อยู่ในห้องน้ำของผม”

“อ้อ ฉันไม่ได้ร้องหรือคะ คือ... ก็ร้องแหละค่ะ แต่มันเป็นแค่ น้ำตา เข้าใจนะค่ะ”

“ไม่เลย”

เธอถอนใจก่อนทั้งตัวพิงผนังกระเบื้อง “คอนแทกต์เลนส์ฉันนะค่ะ มันหมดอายุไปได้สักพักแล้ว และอันที่จริงมันก็ได้คุณภาพดีตั้งแต่แรกแล้วด้วย มันเล่นงานตาฉัน ฉันถอดมันออกแล้ว แต่...” เธอยกไหล่ หวังว่าจะถูกทางนะ “มันต้องใช้เวลาลักพักกว่าจะดีขึ้น”

“คุณใส่คอนแทกต์เลนส์หมดอายุเนี่ยนะ” ลุ่มเสียงเขาเหมือนเป็นคนเดือดร้อนเสียเอง

“หมดแค่นิดหน่อย”

“ ‘นิดหน่อย’ นี่ขนาดไหน”

“ฉันก็ไม่รู้ ประมาณสองสามปีมั้งค่ะ”

“อะไรนะ” เสียงเขาเข้มและเฉียบขาดขึ้นมาทันที แถมยังดังกังวานด้วยน้ำฟังจ้ง

“แค่สองปีเอง คิดว่านะค่ะ”

“แค่สองปีเองหรือ”

“มันไม่เป็นไรหรอกค่ะ วันหมดอายุจะมีผลเฉพาะกับคนอ่อนแอเท่านั้นแหละ”

เสียงเข้มๆ-เหมือนเสียงแคนหัวเราะลั่นๆ-ดังมา

“วันหมดอายุจะมีไว้เพื่อที่ผมจะได้ไม่ต้องมาเจอคุณสะอึกสะอื้นอยู่ตรงมุมห้องน้ำของผมต่างหาก”

ถ้าตานี้ไม่ใช่เจ้าของสแตนฟอร์ดมาเอง เขาต้องหยุดเรียกที่นี้ว่าห้องน้ำของ

เขาได้แล้วนะ เอาจริง

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” หญิงสาวโบกมือ อาจจะกลอกตาแฉะให้ด้วยซ้ำถ้ามันไม่ได้ร้อนผ่าวแทบจะลุกเป็นไฟอยู่ในตอนนี้ “ปกติมันจะแสบอยู่ไม่กี่นาทีเท่านั้น”

“แปลว่าคุณเคยทำแบบนี้มาก่อนหรือ”

เธอนิ่งหน้า “ทำอะไรคะ”

“ใส่คอนแทกต์เลนส์หมดอายุ”

“แห้งลึะ คอนแทกต์เลนส์มันไม่ใช่ถูกๆ นะ”

“ดวงตาคุณก็เหมือนกัน”

แหม ก็จริง “เฮ้ เราเคยเจอกันมาก่อนไหมคะ บางทีอาจจะคืนก่อน ที่งานดินเนอร์สำหรับผู้สมัครนักศึกษาปริญญาเอกแหวดี อะไรแบบนั้น”

“ไม่”

“คุณไม่ได้ไปหรือคะ”

“ไม่ใช่ของผม”

“แต่มีอาหารฟรีนะ”

“ไม่คุ้มกับการไปคุยไร้สาระ”

บางทีเขาอาจจะคุมอาหารอยู่ เพราะไม่มีนักศึกษาปริญญาเอกที่ไหนพูดแบบนั้นหรอก และโธฟก็มั่นใจว่าเขาต้องเป็นนักศึกษาปริญญาเอกแน่ๆ—น่าเสียเยื่อหยิ่งโอหังมันพ้อง คนพวกนั้นก็เป็นอย่างนี้แหละ คิดว่าตัวเองดีเลิศกว่าใคร เพราะมีอิทธิพลอันน่ากังขาในการฆ่าแมลงหรือโดยอ้างวิทยาศาสตร์บังหน้าแลกกับค่าแรงชั่วโมงละเก้าสิบเซ็นต์ในโลกของการศึกษาอันมีดমনเหมือนนรก นักศึกษาปริญญาเอกคือสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำสุดในห่วงโซ่อาหาร เลยต้องพยายามโน้มน้าวตัวเองว่าพวกฉันนี่แหละเจ็ดสุด โธฟไม่ใช่ นักจิตวิทยาคลินิก แต่แบบนี้แหละเหมือนกลไกป้องกันตัวที่ชอบเขียนไว้ในตำราเป๊ะๆ

“คุณมาสัมภาษณ์เข้าหลักสูตรหรือ” เขาถาม

“ค่ะ ภาคชีววิทยารุ่นถัดไปนี่แหละ” พระเจ้า ตาของเธอต้องกำลังไหม้อยู่แน่ๆ “แล้วคุณล่ะคะ” เธอถามพลางกดฝ่ามือลงบนดวงตาทั้งสองข้าง

“ผม?”

“คุณอยู่ที่นี้มานานแค่ไหนแล้ว”

“ที่นี้น่ะเหรอ” เขานิ่งไปเล็กน้อย “หกปี ราวๆ นั้น”

“อ้อ แปลว่ากำลังจะจบหรือเปล่าคะ”

“ผม...”

เธอจับความลังเลในน้ำเสียงของเขาได้และรู้สึกผิขึ้นมาทันที

“เดี๋ยวก่อน คุณไม่ต้องบอกฉันก็ได้ค่ะ กฎข้อแรกของนักศึกษาปริญญาเอกคือ—อย่าถามเวลาส่งปริญญานิพนธ์ของคนอื่น”

อีตใจหนึ่งผ่านไป และผ่านไป “ใช่”

“ขอโทษค่ะ” เธออยากให้ตัวเองมองเห็นเขาเหลือเกิน เพราะแค่เข้าสังคมอย่างเดียวยากพอแรง ฉะนั้นสิ่งสุดท้ายที่หญิงสาวอยากให้เกิดขึ้นก็คือตัวช่วยบอกไปไม่ก็อย่างพลอยหายไปด้วย “ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำตัวเหมือนพ่อแม่คุณในวันขอบคุณพระเจ้านะคะ”

เขาหัวเราะเบาๆ

“คุณทำไม่ได้หรอก”

“อ้อ” เธอยิ้ม “เป็นพ่อแม่ที่จู้จี้หรือคะ”

“และสิ่งที่คุณขอบคุณพระเจ้าที่แย่งกันนั้นบวกเข้าไปด้วย”

“คำตอบแทนที่คนอเมริกันอย่างคุณต้องจ่ายเพราะดันออกจากเครื่องจักรภาพINGLE* เธอยื่นมือไปทิศที่คิดว่าเขาน่าจะอยู่ตรงนั้น “ฉันโอสฟค่ะ โอสฟที่แปลว่าต้นมะกอก”

จังหวะที่หญิงสาวเริ่มสงสัยว่าหรือตัวเองจะเผลอแนะนำตัวกับทอระบายน้ำ เธอก็ได้ยินเสียงเขาก้าวเข้ามาประชิด มือที่รวบเข้ามาทั้งแห่งสนิท อบอุ่น และมหิมาจนกุมรอบมือเธอหมด ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวผู้ชายคนนั้นดูใหญ่โตไปหมด ทั้งความสูง นิ้วมือ และน้ำเสียง

ซึ่งนั่นไม่ใช่สิ่งชวนขุนช่องเลยแม้แต่น้อย

“คุณไม่ใช่คนอเมริกันเหรอ” เขาถาม

*วันขอบคุณพระเจ้ามีรากฐานมาจากนิยายโปรเตสแตนต์ ไม่ใช่เทศกาลกระแสหลักในอังกฤษ

“ชาวแคนาดาค่ะ ฟังนะ ถ้าคุณเกิดได้คุยกับใครในคณะกรรมการรับสมัครละก็ อย่าพูดถึงอุบัติเหตุคอนแทกต์เลนส์ของฉันได้ไหม มันอาจจะทำให้ฉันเป็นผู้สมัครที่ดูไม่จิตเท่าไร”

“คิดอย่างนั้นหรือ” เขาถามที่อๆ

เธอคงถลึงตาใส่เขาไปแล้วถ้าทำได้ และน่าจะทำลงไปจริงๆ ด้วย เพราะเขาหัวเราะ แบบ... แค่ว่าเราในลำคองนะ แต่โอสิฟู้และค่อนข้างชอบมัน

เขาปล่อยมือ ส่วนเธอเพิ่งรู้ว่าจับมือเขาไว้นานเชียว อู๊ปส์

“คุณวางแผนจะเข้าเรียนที่นี่หรือ” เขาถาม

เธอยกไหล่ “ฉันอาจไม่ได้รับเลือกก็ได้”

แต่เธอกับดอกเตอร์อัลสถาน—ศาสตราจารย์ที่เป็นคนสัมภาษณ์นะ—เข้ากันได้ทีเดียว โอสิฟพูดจาตะกุกตะกักและเริ่มงานน้อยกว่าปกติ อีกอย่างคะแนนจีอาร์อีกับจีพีเอของเธอก็แทบจะสมบูรณ์แบบ บางทีชีวิตอันร้ายแรง کمکก็ช่วยเธอไว้ได้มาก

“งั้นถ้าคุณได้รับเลือก คุณจะเรียนที่นี่ไหม”

เธอคงโง่แน่ถ้าไม่เรียน นี่มันสเตนฟอร์ดเชียวนะ หนึ่งในสถาบันที่มีหลักสูตรชีววิทยายอดเยี่ยมที่สุดในโลก หรืออย่างน้อยโอสิฟก็พร่ำบอกตัวเองแบบนั้นเพื่อกลบเกลื่อนความจริงอันชวนขนหัวลุก

ซึ่งถ้าจะว่ากันตามตรงแล้ว ก็ความจริงข้อนั้นแหละ ที่ทำให้เธอลังเลเรื่องเรียนต่อ

“ฉัน... อาจจะนะคะ คงต้องบอกว่าเส้นแบ่งทางเลือกระหว่างหน้าที่การงานดีๆ กับชีวิตเลืงเครืงมันเริ่มเบลอๆ แล้ว”

“และดูเหมือนคุณจะเอนเอียงไปทางความเลืงเครืงด้วย” ฟังดูเหมือนเขากำลังยั้มอยู่เนาะ

“เปล่าค่ะ แบบว่า... ฉันแค่...”

“แค่?”

เธอกัดริมฝีปาก

“ถ้าฉันไม่เก่งพอละจะทำยังไง” เธอโผล่ออกมา ทำไมกันนะ พระเจ้า *ทำไม*

เธอช่างกล้าเปิดเอกสารภาพความกลัวที่อยู่ลึกสุดหัวใจดวงน้อยๆ ให้คนแปลกหน้าในห้องน้ำฟังไม่ทราบ แล้วทำไปเพื่ออะไรก่อน ทุกครั้งที่เธอรำพันความสงสัยให้เพื่อนฝูงหรือผู้ร่วมงานฟัง พวกเขาจะให้กำลังใจแบบไร้แก่นสารโดยอัตโนมัติด้วยถ้อยคำเดิมๆ แบบ... เธอจะไม่ใช่ไร่น้ำ เธอทำได้ ฉันเชื่อในตัวเธอนะ ซึ่งผู้ชายคนนี้ก็คงมาแนวเดียวกันแน่ๆ

เอาแล้วไง

อาจจะเริ่มเมื่อไหร่ก็ได้เนี่ย

วินาทีนี้เลยไหม—

“แล้วทำไมคุณอยากทำมันล่ะ”

อ้าว

“ทำ... อะไรคะ”

“เรียนปริญญาเอกไง เหตุผลคืออะไร”

โธสิฟกระแอม

“ฉันเป็นพวกอยากรู้ อยากเห็นนะค่ะ และมหาวิทยาลัยก็เป็นสถานที่เหมาะสมที่สุดแล้วที่จะขัดเกลามัน มันจะสร้างทักษะสำคัญๆ ให้ฉันไปต่อยอด—”

เขาแค้นเสียงขึ้นจุก

ส่วนเธอนิ่งหน้า

“อะไรคะ”

“ไม่เอาคำตอบแบบที่เขียนไว้ในคู่มือสอบสัมภาษณ์สิ ทำไมคุณถึงอยากได้ปริญญาเอก”

“ก็นั่นเรื่องจริง” เธอยืนยัน แต่เสียงเบาหวิว “ฉันอยากกลับฝีมือด้านการทำวิจัย—”

“เพราะคุณไม่รู้ว่าจะไปทำอะไรอย่างอื่นดีใช่หรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ”

“เพราะคุณไม่ได้งานใช้ไหม”

“ไม่ใช่—ฉันไม่ได้สมัครงานด้วยซ้ำ”

“อ้อ” เขาขยับตัว ร่างที่ใหญ่โตและพรวดเลือนก้าวมายืนข้างๆ เพื่อเทอะโรบางอย่างลงในอ่างล้างมือ โอสิฟได้กลิ่นอ่อนๆ ของยูจินอล น้ำยาซักผ้า และกลิ่นกายสะอาดๆ ของผู้ชาย ช่างเป็นส่วนผสมที่ลงตัวอย่างน่าประหลาด

“ฉันอยากได้อิสระมากกว่าที่งานภาคธุรกิจจะให้ได้”

“คุณจะได้มีอิสระมากมายนักหรอกในแวดวงการศึกษา” เสียงของเขาเคลื่อนไหวใกล้เข้ามา เหมือนยังไม่ได้ก้าวถอยไปไหน “คุณต้องแย่งชิงทุนวิจัยที่คนเขาแย่งกันยื่นขออย่างบ้าคลั่งเพื่อมาอุดหนุนงานคุณ แกรมรายได้ก็ยังสูงเกินแบบที่เข้าเก้าโมงเช้าเลิกห้าโมงเย็นแถมยังปล่อยให้คุณบันทึกกับนิยามของคำว่าสุดสัปดาห์ไม่ได้เลยด้วยซ้ำ”

โอสิฟถลึงตา

“คุณกำลังโน้มน้าวให้ฉันปฏิเสธคำตอบรับหรือคะ นี่แคมเปญต่อต้านคนใส่คอนแทกต์เลนส์หมดอายุหรือ?”

“เปล่าค่ะ”

เธอแทบจะรับรู้ถึงรอยยิ้มของเขาได้เลยด้วยซ้ำ

“ผมจะปล่อยเรื่องนั้นไปก่อนและเชื่อว่านั่นเป็นแค่ความผิดพลาดคนเดียว”

“ฉันใส่มันตลอดแหละ และมันไม่เคย—”

“แปลว่าคุณผิดพลาดมาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน เห็นๆ กันอยู่นะ” เขาถอนใจ “เอาอย่างนั้นะ ผมไม่รู้หรอกว่าคุณเก่งพอหรือเปล่า แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่คุณควรถามตัวเอง งานวิชาการมันได้ไม่คุ้มเสีย สิ่งสำคัญคือเหตุผลที่คุณเข้ามาในวงการวิชาการระดับพอหรือเปล่าต่างหาก ฉะนั้น ทำไมถึงต้องเรียนปริญญาเอกล่ะ โอสิฟ”

เธอคิด และคิด แล้วก็คิดต่อไปอีกหน่อย ก่อนจะเอ่ยออกมาอย่างระมัดระวัง

“ฉันมีคำถาม เป็นคำถามแบบงานวิจัยที่เฉพาะเจาะจง เป็นบางอย่างที่ฉันต้องการค้นคว้า” นี่ไง จบ นี่แหละคำตอบ “บางอย่างที่ฉันเกรงว่าคงไม่มีใครคนอื่นค้นพบ นอกจากตัวฉันเอง”

“คำถามนั้นหรือ”

เธอสัมผัสได้ว่าอากาศเคลื่อนที่ และตระหนักได้ทันทีว่าตอนนี้เขากำลังพึงชอบอย่างล้นมือ

“ไอซ์” ริมฝีปากเธอแห้งผาก “บางอย่างนั้นสำคัญสำหรับฉัน และ—ฉันไม่เชื่อใจให้ใครทำ เพราะจนถึงวันนี้พวกเขาก็ยังไม่ได้ทำ เพราะ...” เพราะอะไรบางอย่างที่เลวร้ายเคยเกิดขึ้น และเพราะฉันอยากทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้ มันจะได้ไม่เกิดขึ้นอีก

ความคิดหนักอึ้งก่อตัวท่ามกลางความมืดเนื่องจากเธอหลับตาโดยมีคนแปลกหน้าอยู่ตรงนั้นด้วย ตอนที่เธอลืมตาขึ้น ทศนวิสัยก็ยังพราวแว แต่ความสับสนหายไปถึงเกือบหมดแล้ว ผู้ชายคนนั้นมองตรงมาที่เธอ ร่างของเขาดูเลือนราง แต่เขาอยู่ตรงนั้นแน่ๆ และกำลังรอให้เธอพูดต่ออย่างอดทน

“มันสำคัญสำหรับฉัน” เธอย้ำ “หมายถึงงานวิจัยที่ฉันอยากจะทำนะค่ะ”

โอลิฟอายุยี้สิบสาม และอยู่ตัวคนเดียวบนโลก เธอไม่ต้องการวันหยุดสุดสัปดาห์หรือค่าจ้างที่สมน้ำสมเนื้อ เธอแค่อยากจะย้อนเวลากลับไป อยากโดดเดี่ยวน้อยกว่านี้ แต่เนื่องจากมันเป็นไปไม่ได้ เธอจึงต้องแก้ไขไปเท่าที่จะทำได้

เขาพยักหน้าแต่ไม่พูดอะไร จากนั้นก็ยึดตัวขึ้นยืนตรงและก้าวไปทางประตูชัดเจนว่ากำลังจะจากไป

“เหตุผลของฉันดีพอสำหรับการเรียนต่อหรือยังคะ” เธอร้องไล่หลัง เกลียदनักรที่เสียงตัวเองฟังดูกระหายการยอมรับเหลือเกิน อาจเพราะเธอกำลังเจอวิกฤตด้านตัวตนที่ไม่รู้ว่าตัวเองจะอยู่ไปเพื่ออะไรก็ได้

เขาชะงักแล้วหันกลับมา

“เป็นเหตุผลที่ดีที่สุดเลยละ” เขายิ้ม เธอคิดว่างั้นนะ หรือไม่ก็อะไรสักอย่างที่คล้ายๆ กัน “โชคดีสำหรับการสัมภาษณ์นะ โอลิฟ”

“ขอบคุณค่ะ”

เขากำลังจะก้าวออกจากประตูอยู่แล้ว และ...

“บางทีฉันอาจจะได้เจอคุณอีกปีหน้า” เธอพูดเรื่อยเจื้อยต่อไป หน้าแดงขึ้นมานิดหน่อย “ถ้าฉันผ่านเข้าเรียนและคุณยังไม่จบ”

“บางทีนะ” เธอได้ยินเขาพูดแบบนั้น

แล้วผู้ชายคนนั้นก็จากไป จนแล้วจนรอดโอสฟก็ยังไม่รู้จักชื่อเขา แต่สองสามสัปดาห์ให้หลังเมื่อจดหมายรับเข้าเรียนจากภาควิชาชีววิทยาของสแตนฟอร์ดถูกส่งมาถึง เธอก็ตอบรับโดยไม่ลังเลเลย

บทที่หนึ่ง

♥ สมมติฐาน : ถ้ามีตัวเล็กระหว่าง ก. (สถานการณ์ที่ชวน
ให้กระอักกระอ่วนนิดหน่อย) และ ข. (ความเลอะเทอะมหาศาล
ที่มาพร้อมหายนะต่อเนื่อง) ฉันจะไปบอกที่ ข. อย่างเสี่ยงไม่ได้

สองปีกับอีกสิบเอ็ดเดือนถัดมา

ข้ออ้างของโอสีฟคือ ผู้ชายคนนั้นก็ไม่ได้ดูจะถือสาเรื่องจูบนั้นสักเท่าไร

เขาต้องใช้เวลาพักหนึ่งเพื่อปรับตัว—ซึ่งเข้าใจได้ เหตุมันเกิดขึ้นกะทันหัน เป็น
นาที่แห่งความกระอักกระอ่วน งุ่มง่าม อาจจะทรمانนิดหน่อยเพราะโอสีฟบด
ริมฝีปากของเธอเข้ากับริมฝีปากเขา พร้อมกับเขย่งตัวขึ้นให้สูงที่สุดเท่าที่นิ้วเท้า
จะอำนวยเพื่อปากของเธอจะได้อยู่ระนาบเดียวกับหน้าเขา นี่เขาต้องสูงขนาดนี้
เลยหรือ จูบต้องดูเหมือนคนมะงุมมะงาหราเอาหัวโขกกันแน่ และเธอเริ่มกังวล
แล้วว่าตัวเองอาจจะแสดงละครฉากนี้ไม่รอด เพื่อนเธอ—อัญ—ซึ่งโอสีฟเห็นอยู่ไฉน
ว่ากำลังตรงมาทางนี้เมื่อไม่กี่นาทีก่อนจะต้องเห็นและรู้ทันทีว่าโอสีฟกับพ่อหนุ่ม
คู่จูบไม่มีทางเป็นมนุษย์สองคนที่กำลังเด็ดกันได้

ช่วงเวลาสุดสลดผ่านไปอย่างเชื่องช้า และจูบก็... เปลี่ยนไป ผู้ชายตรงหน้า
สุดลมหายใจแรงก่อนเอียงศีรษะเล็กน้อย ทำให้โอสีฟรู้สึกเหมือนตัวเองเป็น
ลิงกระรอกปีนต้นไม้แบบน้อยลง และมือทั้งคู่ของเขา—ซึ่งใหญ่และอุ่นสบายดีใน

โง่งทางเดินติดแอร์—เลื่อนมาจับเอวเธอ ก่อนจะขยับขึ้นราวสองสามนิ้วเพื่อโอบรอบแนวซี่โครงและดึงเธอเข้าหาตัวเขา ไม่แนบชิดมาก แต่ก็ไม่ไกลกันนัก

เหมาะเหม็ง

มันเหมือนการจับเบาๆ ที่ยาวนานกว่าปกติมากกว่า แต่มันก็ดูน่าพึงใจ และเป็นช่วงไม่กี่วินาทีที่โอสถีลืมอะไรหลายอย่างไป รวมทั้งความจริงที่ว่าเธอได้โอบตัวเข้าหาผู้ชายที่โง่งก็ไม่ใช่แบบสุ่มเอา แบบที่เธอแทบไม่มีเวลากระซิบถามเขาด้วยซ้ำว่า “ขอฉันจูบคุณหน่อยได้ไหม” จากนั้นก็แบะริมฝีปากตัวเองใส่เขา ลืมไปหมดว่าสาเหตุแรกที่ทำให้เธอเริ่มเรื่องทั้งหมดนี้คือเพื่อเล่นละครหลอกอัญ เพื่อนสนิทที่สุดในโลกของเธอเอง

แต่จุดดีๆ ก็เป็นอย่างนี้ละ มันมักจะทำให้พวกเด็กสาวลืมตัวไปชั่วขณะ โอสถีพบว่าตัวเองแทบละลายคาอวกกว้างใหญ่แข็งแรงซึ่งไม่มีท่าทีจะโอนอ่อนไหวเอน มือของเธอเลื่อนจากแนวสันกรามได้รูปไปยังเส้นผมนุ่มๆ ที่ตักหนาอย่างน่าประหลาดใจ และ—และเธอก็ได้ยินเสียงตัวเองถอนใจเหมือนหายใจไม่ทัน ซึ่งจังหวะนั้นแหละที่ความจริงกระแทกเข้าหาเธอเหมือนก้อนอิฐฟาดใส่หัวว่า—ไม่... ไม่นะ

ไม่ ไม่เอา ไม่

เธอจะมาปลื้มเปรมกับอะไรแบบนี้ไม่ได้ ทั้งกับคนที่สุมมาและทุกอย่างนี้

โอสถีอ้าปากหอบหายใจ ดึงตัวเองออกห่างจากเขาก่อนลนลานเสียวหาอัญ แต่กลางโง่งทางเดินของห้องแล็บชีววิทยาซึ่งสว่างไสวไปด้วยแสงสีฟ้าเรืองช่วงห้าทุ่ม เพื่อนเธอกลับอยู่ไหนไม่ทราบ แปลกจริง โอสถีมั่นใจว่าเห็นอัญเมื่อสองสามวินาทีก่อนแน่ๆ

ส่วนคู่จูบของเธอนั้นตรงกันข้าม เขายืนอยู่ตรงหน้าเธอ ริมฝีปากเผยออกหน้าอกขยับขึ้นลงเล็กน้อย ประกายแปลกๆ ฉายระยิบในดวงตา ตอนนั้นเองที่สติกลับมาหาเธอ พร้อมความตระหนักรู้ว่าเพิ่งทำเรื่องใหญ่ขนาดไหนลงไป และทำกับใคร—

จบเห่แล้ว

จบ-เห่-แล้ว

เพราะดอกเตอร์อดัม คาร์ลเซนนั้นเป็นจอมวายร้ายขึ้นชื่อ

ข้อเท็จจริงนี้ไม่ได้น่าประหลาดใจอะไร ในแวดวงวิชาการคนที่อยู่สูงกว่าระดับ นักศึกษามัธยมศึกษา (เสียใจด้วย โอลิฟอยู่ระดับนี้) ต้องมีความร้ายกาจกันบ้างทั้ง นั้นแหละเพื่ออยู่ให้รอด โดยมีพวกอาจารย์ประจำภาควิชาเป็นจุดยอดของพีระมิด ความร้าย และดอกเตอร์คาร์ลเซนนั้น—เป็นกรณีพิเศษ ถ้าข่าวลือมีมูลละก็นะ

เขาคือสาเหตุที่ทำให้หมัลคอล์ม รุมเมตของโอลิฟต้องไล่โปรเจกต์วิจัยทิ้งไป สองชิ้น และมีแนวโน้มสูงมากที่จะต้องเรียนจบช้าไปอีกหนึ่งปี เขาคือคนที่ทำให้ เจริมอีวักแตกอ้วนแดนด้วยความวิตกกังวลก่อนสอบวัดคุณสมบัติ เขาคือคนร้าย เพียงหนึ่งเดียวในคดตีที่นักศึกษาครึ่งภาควิชาถูกบีบให้เลื่อนวันสอบปริญญาบัตร ออกไป และโจ—ซึ่งเคยเป็นสมาชิกกลุ่มเดียวกับโอลิฟ เคยพาเธอไปดูหนังอาร์ต ยุโรป ภาพมัวๆ ซึ่งมีคำบรรยายเล็กจิ๋วจนแทบจะต้องส่องด้วยกล้องจุลทรรศน์ทุก คืนวันพฤหัสบดี และเคยเป็นผู้ช่วยวิจัยในแล็บของดอกเตอร์คาร์ลเซน แต่ตัดสินใจ ลาออกหลังทำไปได้หกเดือนเพราะ ‘อะไรหลายๆ อย่าง’ ซึ่งก็อาจจะเป็นทางออก ที่ดีที่สุดแล้ว เนื่องจากนักศึกษาผู้ช่วยที่เหลือส่วนใหญ่มีอาการมือสั่นเรื้อรังและมัก มีสภาพเหมือนไม่ได้นอนมาแล้วหนึ่งปี

ดอกเตอร์คาร์ลเซนอาจเป็นดาวรุ่งพุ่งแรงในแวดวงวิชาการและเป็นสิ่ง มหัศจรรย์แห่งโลกชีววิทยา แต่เขาก็โหดร้ายและช่างตี เห็นชัดๆ จากวิธีการพูด และแสดงออกของเขานั้นแหละว่าเขาคิดว่าตัวเองคือหนึ่งเดียวในภาควิชาชีววิทยา แห่งสแตนฟอร์ด หรืออาจจะหนึ่งเดียวในโลกด้วยซ้ำที่ทำงานวิจัยวิทยาศาสตร์ได้ ดีพอ เขาขึ้นชื่อลือช่าว่าเป็นคนอารมณ์ร้าย น่ารังเกียจ และเป็นไอ้เงี้ยเบอร์หนึ่ง ส่วนโอลิฟก็เพิ่งจบเขาไป

เธอไม่แน่ใจหรอกว่าความเจ็บป่วยตัวอยู่นานขนาดไหน—แต่เขาเป็นคน ทำลายมัน เขายืนอยู่ตรงหน้าโอลิฟ ดูคุกคามอย่างไม่น่าเชื่อด้วยดวงตาสีเข้ม และ ผมที่เข้มยิ่งกว่า จ้องตรงลงมาจากความสูงหกฟุตกับอีกกึ่งนิ้วก็ไมรู้—ชายหนุ่มต้อง สูงกว่าเธอเกินครึ่งฟุตแน่ๆ เขามองเธอหน้าตึง แบบเดียวกับที่เธอเคยเห็นตอนเขา

เข้าสัมมนาภาควิชา หน้าแบบนี้แหละที่มักจะตามมาด้วยการขึ้นแจ็กแรงความ
ผิดพลาดระดับคอขาดบาดตายในชิ้นงานของผู้บรรยาย

อดัม คาร์ลเซน มือพิชิตนักวิจัย ครั้งหนึ่งโอลิฟเคยได้ยินที่ปรึกษาของเธอ
พูดแบบนั้น

มันโอเค มันจะไม่ใช่ไร ทุกอย่างจะไม่ใช่ไร เธอแค่ต้องแก้งทำเหมือน
ไม่มีอะไรเกิดขึ้น พยักหน้าให้เขาอย่างสุภาพ แล้วก็เขย่งปลายเท้าออกไปจาก
ตรงนี้ เร็ว แผนนี้เยี่ยมมาก

“คุณเพ็ง... คุณเพ็งจูบผมเธอ” เสียงเขาฟังดูสับสน บางทีอาจจะหายใจ
ไม่ทันหน่อยๆ ริมฝีปากเขามึนหนาและ... พระเจ้า เพ็งผ่านการจูบมา ไม่มีทางหรอก
ที่โอลิฟจะลอยนวลไปได้ด้วยการปฏิเสธสิ่งที่เธอเพ็งทำหยกๆ

แต่... ก็คุ้มที่จะลอง

“เปล่านี้คะ”

อัสจรรย์จิต เพราะมันดูเหมือนได้ผล

“อ้อ ถ้างั้นก็... โอเค” คาร์ลเซนพยักหน้าแล้วหมุนตัว ท่าทางสับสนสิ้นดี เขา
เดินไปตามทางเดินได้สองก้าว มุ่งหน้าสู่ตู้กดน้ำ—ซึ่งน่าจะเป็นจุดหมายดั้งเดิมของ
เขานั้นแหละ

โอลิฟกำลังจะเชื่อแล้วว่าเธออาจรอด แต่เขาดันหยุดแล้วหันกลับมาพร้อมกับ
กับหน้าตาสงสัย

“แน่ใจเธอ”

บ้างจริง

“ฉันท...” เธอยกมือขึ้นปิดหน้า “มันไม่ใช่อย่างที่คิด”

“โอเค ผม... โอเค” เขาทวนคำซ้ำๆ เสียงทุ้มลึกและฟังดูเหมือนกำลังไต่ระดับ
ไปสู่ความยัะ หรือบางทีก็อาจจะยัะแล้ว “มันเกิดอะไรขึ้นเนี่ย”

ไม่มีทางอธิบายได้เลย คนปกติจะมองว่าโอลิฟแปลก แต่อดัม คาร์ลเซน
ซึ่งแสดงออกชัดว่าเขา มองความเห็นอกเห็นใจเป็นปกติ ไม่ใช่ธรรมชาติของมนุษย์
เขาไม่มีวันเข้าใจแน่ เธอเลยทิ้งมือลงข้างตัวแล้วสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ

“ฉัน... ฟังนะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะหยาบคายนะคะ แต่มันไม่ใช่การอะไรของคุณจริงๆ”

เขาจ้องเธออยู่พักหนึ่ง แล้วก็พยักหน้า

“ใช่ แหะละ” เขาคงตั้งใจหว่าตัวเองกลับมาได้แล้ว เพราะน้ำเสียงไม่มีร่องรอยของความประหลาดใจ มันกลับไปเป็นปกติ—คือแห้งแล้งและห้วนจัด “ฉันผมจะกลับห้องทำงานแล้วเริ่มเขียนรายงานเพื่อยื่นฟ้องหัวข้อเก้า*”

โอสถิ์พ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก

“คะ เยี่ยมเลย เพราะ—เดี๋ยวนะ คุณจะทำอะไรนะ”

เขาเอียงคอ

“หัวข้อเก้าคือตัวบทกฎหมายของรัฐบาลกลางที่ห้ามมิให้กระทำความผิดทางเพศในกิจกรรมทางการศึกษา—”

“ฉันรู้ว่าหัวข้อเก้าคืออะไร”

“เข้าใจแล้ว ฉันคุณก็ละเมิดโดยเจตนาสินะ”

“ฉัน... อะไรนะ เปล่า ไม่ใช่ ฉันไม่ได้ทำ!”

เขายักไหล่

“ถ้าฉันจะต้องเข้าใจผิดแน่ คนที่ทำอนาจารผมคงเป็นคนอื่น”

“ทำอนาจารเนี่ยนะ... ฉันไม่ได้ ‘ทำอนาจาร’ คุณ”

“แต่คุณจูบผม”

“ไม่จริงซะหน่อย”

“โดยไม่ได้รับความยินยอมจากผมก่อนด้วย”

“ฉันถามแล้วไงว่าจูบได้ไหม!”

“แล้วคุณก็จูบเลย โดยไม่รอคำตอบ”

“อะไร ก็คุณบอกว่าได้”

“อะไรนะ”

เธอหน้าหงิก “ก็ฉันถามว่าจูบได้ไหม แล้วคุณบอกว่าได้”

“ผิด คุณถามว่าจูบได้ไหมและผมทำเสียงขึ้นจมูก”

*หัวข้อเก้า หรือ Title IX คือกฎหมายของสหรัฐอเมริกาที่ห้ามการเลือกปฏิบัติทางเพศในสถาบันการศึกษาที่ได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลกลาง

“ฉันค่อนข้างมั่นใจว่าได้ยินคุณพูดว่าได้”

เขาเลิกคิ้วข้างหนึ่ง และมีอยู่สักนาทีที่กระมังที่โอลิฟปล่อยให้ตัวเองฟุ้งฝันไปว่าได้จับใครสักคนถ่วงน้ำ ไม่คาร์ลเซนก็ตัวเธอเองนี่แหละ ฟังดูเป็นตัวเลือกที่ยอดเยี่ยมทั้งคู่

“ฟังนะ ฉันขอโทษจริงๆ สถานการณ์มันประหลาด แต่เราลืมๆ เรื่องนี้ไปได้ไหมคะ”

เขาจ้องเธออย่างพิจารณาอยู่นาน ใบหน้าคมสันแลดูเคร่งเครียดและมีอารมณ์บางอย่าง บางอย่างที่เขาตีความไม่ออกเพราะมัวแต่ว่าวนอยู่กับการค้นพบอีกรบว่าตัวเขาสูงใหญ่เป็นตึกขนาดไหน ส่วนโอลิฟตัวผอมบางมาตลอด เกือบจะผอมเกินไปด้วยซ้ำ แต่สาวๆ ที่สูงห้าฟุตแปดนิ้วมักไม่ค่อยรู้สึกที่ตัวเองตัวเล็กตัวน้อยกันเท่าไร อย่างน้อยก็จนกว่าจะได้มายืนอยู่ข้างๆ อัดัม คาร์ลเซน เธอรู้หรือว่าเขาตัวสูง แหงลิ ก็เห็นอยู่ตอนเขาอยู่ในภาควิชา ไม่ก็กำลังเดินข้ามมหาวิทยาลัยหรือไม่ก็ตอนขึ้นลิฟต์ด้วยกัน แต่ไม่เคยพูดคุย ไม่เคยอยู่ใกล้กันขนาดนี้

ยกเว้นเมื่อหน้าที่ก่อนไปนะ โอลิฟ ตอนเธอเกือบจะสอดล้นเข้าไปในปากเข-

“คุณมีปัญหาอะไรหรือเปล่า” เสียงเขาเกือบจะฟังดูเป็นห่วง

“อะไรนะคะ เปล่า ไม่มี ไม่มีอะไรเลย”

“เพราะ...” เขาเอ่ยต่ออย่างสงบ “การจับคนแปลกหน้าตอนที่ยังคืนในแล็บวิทยาศาสตร์อาจเป็นสัญญาณว่าไม่มี”

“แต่มันไม่มี”

คาร์ลเซนพยักหน้า ทำทางครุ่นคิด

“ดีมาก จักรจรดหมายได้เลย ในอีกไม่กี่วันนี้แหละ” เขาเริ่มสาวเท้าก้าวผ่านเธอ และเธอหันไปตะโกนไล่หลัง

“คุณยังไม่ได้ถามชื่อฉันด้วยซ้ำ!”

“ผมว่าใครๆ ก็ทำได้ เพราะคุณต้องแตะบัตรเพื่อเข้ามาในห้องแล็บหลังเวลาทำการ ราตรีสวัสดิ์นะคะคุณ”

“เดี๋ยว!” เธอก้าวเข้าไปและหยุดเขาไว้ด้วยการคว้าข้อมือ เขาชะงักทันที ถึงจะ

เห็นชัดว่าชายหนุ่มย่อมดึงตัวเองออกได้โดยไม่ยากเย็นก็เถอะ ก่อนจ้องจุดที่นิ้วของเธอกำลังกำรอบผิวของเขาเขม็ง—ผิวได้นาฬิกาข้อมือที่อาจจะแพงพองๆ กับค่าแรงนักศึกษาปริญญาเอกของเธอครึ่งปีรวมกัน หรือไม่กี่ทั้งปีนั่นแหละ

เธอปล่อยเขาทันทีและก้าวถอยไปหนึ่งก้าว

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะ—”

“เรื่องจูบ อธิบายมา”

โอลิฟขบริมฝีปากล่าง เธอช่างหาเรื่องใส่ตัวโดยแท้ และตอนนี้เธอก็ต้องเล่าให้เขาฟัง

“อัญ ฝ่าม” เธอมองไปรอบๆ เพื่อให้แน่ใจว่าอัญไปแล้วจริงๆ “ผู้หญิงที่เพิ่งเดินผ่านไปนะ เธอเป็นนักศึกษาในภาควิชาชีววิทยา”

คาร์ลเซนไม่ส่งสัญญาณใดๆ ที่บ่งชี้ว่าเขารู้จักอัญ

“อัญเขา...” โอลิฟเลื่อนปอยผมสีน้ำตาลช่อหนึ่งไปทักหู เรื่องมันจะเริ่มน่าอาย สับสน และฟังดูเด็กน้อยหอยสังข์ตั้งแต่ตรงนั้นแหละ “ฉันเคยคบกับผู้ชายคนหนึ่งในภาควิชา ชื่อเจเรมี แลงลีย์ คนผมแดงที่เคยทำงานกับ... เอาละอะคะ เราไปเดทกันสักสองครั้งได้มั้ง และฉันพาเขาไปปาร์ตี้วันเกิดอัญ แล้วพวกเขาก็แบบว่าถูกคอ และ...”

โอลิฟหลับตา ซึ่งอาจเป็นความคิดที่แย่ เพราะกลายเป็นว่าเธอเห็นภาพทุกอย่างปรากฏอยู่หลังเปลือกตาตัวเอง เพื่อนสนิทกับคู่เดทของเธอหยอกล้อกันที่ลานโบว์ลิงเหมือนรู้จักกันมาทั้งชีวิต พุดคุยหัวเราะกันเรื่องแล้วเรื่องเล่าไม่รู้เบื่อ และจากนั้นเมื่อถึงช่วงท้ายปลายทางของค่ำคืน เจเรมีก็มองตามอัญทุกการเคลื่อนไหว มันชัดเจนจนน่าเจ็บปวดว่าใครกันแน่ที่เขาสนใจ โอลิฟได้แต่โบกมือและพยายามยิ้ม

“เล่าสั้นๆ แล้วกันนะคะ หลังจากเจเรมีเลิกกับฉัน เขาก็ชวนอัญไปเดท แต่เธอปฏิเสธเพราะ... ภูของสาวๆ อะไรทำนองนั้นละคะ แต่ฉันบอกได้เลยว่าเธอชอบเขาจริงๆ เธอกลัวจะทำร้ายความรู้สึกฉัน และไม่ว่าฉันจะบอกเธอไปกี่ครั้งว่าฉันไม่เป็นไร เธอก็ยังไม่เชื่ออยู่ดี”

นี่ยังไม่พูดถึงว่าวันก่อนฉันได้อินเธอสารภาพกับมัลคอล์มเพื่อนของเรา ด้วยนะ ว่าเธอคิดว่าเธอเริ่มสุดยอมาก แต่เธอไม่มีทางทรยศฉันด้วยการไปเดทกับเขาแน่นอน เสียงเธอฟังดูหุหุ ผิดหวัง และหวั่นไหว ไม่ได้หาญกล้าทำโชคชะตาเหมือนอัญที่ฉันเคยรู้จัก

“ฉันก็เลยโกหกเธอไปว่าฉันคบกับคนอื่นแล้ว เพราะเธอเป็นหนึ่งในเพื่อนที่สนิทที่สุดของฉัน และฉันไม่เคยเห็นเธอชอบผู้ชายคนไหนขนาดนี้ และฉันอยากให้เธอได้รับสิ่งดีๆ ที่เธอควรได้ และฉันมั่นใจว่าเธอคงทำเพื่อฉันเหมือนกัน และ...” ตอนนี้อย่าลืมที่จะบอกเธอที่กำลังพล่ามไปเรื่อย ซึ่งคาร์ลเซนน่าจะสนใจเลย หญิงสาวจึงหยุดและกลืนน้ำลาย ถึงความจริงแล้วในปากจะแห้งผากก็ตาม “คืนนี้ ฉันบอกเธอไปว่าฉันมีเดดคีนี่”

“อ้อ” สีหน้าเขาไม่บ่งอารมณ์

“ซึ่งฉันไม่มี ฉันก็เลยตัดสินใจมาทำการทดลองที่เล็บแทน แล้วอัญดันโผล่มาเหมือนกัน เธอไม่ควรจะอยู่ที่นี้หรอก แต่เธออยู่ แถมยังเดินตรงมาทางนี้อีกต่างหาก ฉันตกใจก็เลย...” โอสิฟยกมือข้างหนึ่งขึ้นลูบหน้า “ฉันไม่ทันคิดนะค่ะ”

คาร์ลเซนไม่พูดอะไรเลยแต่สายตาดูบอหดว่า ก็ดูออกแหละ

“ฉันแค่อยากให้เธอเชื่อว่าฉันมีเดดจริง”

เขาพยักหน้า

“คุณก็เลยจูบมนุษย์คนแรกที่คุณเห็นในโถงทางเดิน ตรรกะช่างสมบูรณ์แบบ”

โอสิฟสะดุ้ง

“พอคุณพูดขึ้นมา บางทีมันก็อาจจะไม่ใช่จังหวะที่ดีที่สุดของฉันจริงๆ”

“ก็อาจจะเหอ”

“แต่มันก็ไม่ได้แย่ที่สุดเหมือนกันนะ! ฉันมั่นใจว่าอัญเห็นเรา ที่นี้เธอต้องคิดว่าฉันกำลังเดทกับคุณและสบายใจที่จะไปเดทกับเจเรมีและ...” เธอสำลึศีรษะ “ฟังนะค่ะ ฉันเสียใจมากๆ เรื่องจูบนั้น”

“จริงเหอ”

“ได้โปรดเถอะค่ะ อย่าร้องเรียนฉันเลย ฉันคิดว่าได้อินคุณตอบว่าได้จริงๆ นะ

สาบานเลยว่าไม่ได้ตั้งใจจะ...”

แต่แล้วทันใดนั้น ความตระหนักรู้ว่าเธอเพิ่งทำอะไรลงไปก็ถาโถมเข้ามาเต็มที เธอจับผู้ชายโดยไม่เลือก แล้วผู้ชายที่ว่าดันกลายเป็นคนไม่มาคบที่สุดประจำภาค วิชาชีววิทยาที่เขารู้กันทั้งคณะ เธอเข้าใจว่าการแค้นเสียงขึ้นจุกเป็นการตอบรับ เธอจุ่มเขากลางโถงทางเดิน และตอนนี้เขาก็กำลังมองเธอด้วยสายตาคุ่นคิด แปลกๆ ด้วยร่างกายใหญ่โต มุ่งมั่น แถมอยู่ใกล้เหลือเกิน แล้วยัง...

บ้าจริง

คงเพราะนี่ก็ตึกมากแล้ว หรือเพราะกาแฟแก้วสุดท้ายที่เธอดื่มไปคือเมื่อสิบหกชั่วโมงก่อน ไม่ก็เพราะอดัม คาร์ลเซนก้มลงมองเธอแบบนั้น สถานการณ์ทุกอย่างเลยดูเหมือนอยู่ๆ ก็หลุดมือพ้นไปจากการควบคุม

“ที่จริงคุณพูดถูกทุกอย่าง และฉันเสียใจ ถ้าคุณรู้สึกไม่ว่าจะในทางใดว่าถูกคุกคามโดยฉัน คุณก็ควรจะร้องเรียนฉันจริงๆ นั่นแหละ เพราะมันก็ยุติธรรมแล้ว มันเป็นการกระทำที่แย่มาก ถึงฉันจะไม่ได้ตั้งใจ... แต่ความตั้งใจของฉันมันไม่สำคัญหรอก มันอยู่ที่มุมมองของคุณต่อ...”

แยะ แยะ แยะที่สุด

“ฉันจะไปแล้วนะคะ ขอบคุณ และ... ฉันเสียใจมากๆ ...มากๆ จริงๆ” โอลีฟหมุนตัวแล้วพุ่งไปตามโถงทางเดิน

“โอลีฟ” เธอได้ยินเขาร้องเรียกไล่หลัง “โอลีฟ เดียว...”

แต่เธอไม่หยุด เธอกระโจนลงไปตามชั้นบันไดจนถึงชั้นล่าง จากนั้นก็ออกนอกตึก ตัดผ่านทางเดินของสแตนฟอร์ดที่มีดวงไฟส่องสว่างอยู่ประปราย วิ่งผ่านหญิงสาวรายหนึ่งที่กำลังพาหมามาเดินเล่น และกลุ่มนักศึกษาที่กำลังเฮฮากันอยู่หน้าห้องสมุด เธอวิ่งต่อไปเรื่อยๆ จนมาถึงหน้าประตูพาร์ตเมนต์ของตัวเอง หยุดนิดหนึ่งเพื่อปลดล็อก ก่อนตรงดิ่งเข้าห้องด้วยความหวังว่าจะไม่ต้องเจอรูมเมตหรือใครก็ตามที่เขามาค้างด้วยคืนนี้

กระทั่งถึงตัวลงบนเตียงและจ้องมองดาวเรืองแสงติดเพดานแล้วนั่นแหละ หญิงสาวถึงได้ตระหนักรู้ว่าเธอไม่ได้ตรวจสอบหนูทดลองในแล็บ เธอทิ้งแล็บท็อป

ไวนั้นเก้าอี้ของตัวเอง และลืมเสื้อเวดเตอร์เอาไว้ที่ไหนสักแห่งในนั้นด้วย แอมยัง
ลืมหมดว่าต้องแวะซื้อกาแฟสำหรับเช้าวันพรุ่งนี้ให้มัลคอล์มตามสัญญา

ให้ตาย มันวันหายนะอะไรกันเนี่ย

โอสซี่ไม่รู้ตัวเลยว่าดอกเตอร์อดัม คาร์ลเซน-จอมวายร้ายขึ้นชื่อ—ได้เรียก
ชื่อของเธอ

บทที่สอง

♥ **สมมติฐาน :** ป่าวสือใดๆ เกี่ยวกับชีวิตรักของฉันทะแพร่
ไปด้วยความเร็วแปรผันตรงกับควมอยากเก็บมันเป็น
ความลับ

โอลีฟ สมิธ เป็นนักศึกษาปริญญาเอกปีสามดาวรุ่งพุ่งแรง เรียนอยู่ภาควิชาชีววิทยา ที่ต้องจัดว่าอยู่ระดับท็อปของประเทศ มีนักศึกษาปริญญาเอกและโทกว่าร้อยคน กับนักศึกษาปริญญาตรีที่ดูยังก็ให้ความรู้สึกเหมือนหลายล้าน หญิงสาวไม่รู้หรือกว่าตัวเลขเป๊ะๆ คือเท่าไร แต่ดูจากกล่องรับจดหมายในห้องถ่ายเอกสารแล้ว คิดว่าถ้าจะเดาจำนวนให้ปลอดภัยไว้ก่อนคือ... มหาศาล

จะนั่นถ้าเธอไม่เคยโชคร้ายต้องข้องแวะกับอดัม คาร์ลเซนเลยตลอดสองปีที่ผ่านมา จนกระทั่ง 'คืนนั้น' (นี่เพิ่งผ่านมาแค่ไม่กี่วันหลังเหตุจู่โจมเจ้าปัญหา แต่โอลีฟปวกใจไปเรียบร้อยว่าเธอจะเรียกคืนวันศุกร์ที่ผ่านมว่า 'คืนนั้น' ไปตลอดชีวิต) ก็เป็นไปได้แหละว่าเธอน่าจะไม่ต้องเนียนเข้าไปทับเส้นทางชีวิตเขาอีกเลยจนเรียนจบ อันที่จริงแล้วโอลีฟมั่นใจว่านอกจากอดัม คาร์ลเซนจะไม่รู้จักเธอแล้ว เขาน่าจะไม่อยากรู้ด้วย เป็นไปได้สูงว่าอาจลืมเรื่องทั้งหมดไปแล้วด้วยซ้ำ

นอกจากว่า... โอลีฟจะคิดผิดอย่างมหันต์ และเขาตัดสินใจยื่นฟ้องเธอในหัวข้อเก่า ซึ่งถ้าเป็นแบบนั้นเธอก็น่าจะต้องเจอเขาอีกครั้งตอนไปสารภาพผิดในศาลสหรัฐฯ* ไงล่ะ

*ศาลสหรัฐฯ หรือ Federal Court คือศาลที่มีอำนาจตัดสินคดีตามรัฐธรรมนูญกำหนด ส่วนใหญ่เป็นคดีปกครอง ที่มีเจ้าหน้าที่หรือรัฐบาลเป็นคู่ความ

โอลิฟจะเสียเวลาไปกับการกลุ้มเรื่องค่าทนายก็ได้ หรือเลือกสนใจปัญหาที่กดดันเข้ามาหนักกว่าก็ได้ อย่างการเตรียมสไลด์ประมาณห้าร้อยหน้าสำหรับวิชาประสาทชีววิทยาซึ่งเธอจะเป็นผู้ช่วยสอนช่วงฤดูใบไม้ร่วงนี้ และฤดูใบไม้ร่วงที่วาก็กำลังจะเปิดภาคเรียนในอีกไม่ถึงสองอาทิตย์ หรือเรื่องที่มัลคอล์มทิ้งข้อความไว้เมื่อเช้าว่าเขาเห็นแมลงสาบโกยอ้าวผ่านใต้โต๊ะวางของ ทั้งที่กับดักก็วางอยู่ทั่วอพาร์ทเมนต์ หรือจะเอาเรื่องที่โหดเหี้ยมสุดดี ความจริงก็คืองานวิจัยของโอลิฟมาถึงจุดวิกฤต ตอนนี้หญิงสาวกำลังต้องการห้องแล็บที่ใหญ่กว่าและรวยกว่าที่สังกัดอยู่เป็นอย่างมาก เพื่อให้ตัวเองยังทำการทดลองต่อได้ ไม่นั่นผลงานที่เห็นๆ กันอยู่ว่าจะต้องเป็นหมุดหมายใหม่ของวงการและเอื้อประโยชน์มหาศาลให้การวินิจฉัยคนไข้ จะจบอยู่ที่งานเพาะเชื้อหยิบมือเดียวเหี่ยวเฉาที่กองซ้อนอยู่ในช่องแช่แข็งของตู้เย็นเธอนี้ละ

โอลิฟเปิดแล็บที่อบอุ่นใจหนึ่งก็นึกอยากจุ่มถามภูเกิลเรื่อง 'อวัยวะที่ไม่ต้องมีก็อยู่ได้' และ 'เจ้าพวกนั้นราคาเท่าไร' แต่สมาธิหลุดเสียก่อนเพราะอีเมลใหม่ยี่สิบฉบับที่ถูกส่งเข้ามาระหว่างเธอกำลังยุ่งอยู่กับสัตว์ทดลอง ส่วนใหญ่มาจากพวกวารสารชั้นนำตั้งแต่จะสับเลือดสับเนื้อเก็บเงินนักวิจัย เจ้าชายไนจีเรียลงโลก กับบริษัทเครื่องสำอางที่โอลิฟเคยสมัครรับจดหมายเมื่อหกปีก่อนแลกกับลิปสติกฟรีหนึ่งแท่ง หญิงสาวคลิกเครื่องหมายอ่านแล้วใส่พวกมันทุกฉบับ เพราะอยากกลับไปทำการทดลองต่อเต็มแก แต่ตอนนั้นเองที่เธอเอะใจว่ามีอยู่ฉบับหนึ่งที่เป็นอีเมลตอบรับข้อความที่เธอส่งไปเอง มันเป็นคำตอบจาก... พระเจ้าช่วย... พระเจ้าช่วยกล้วยทอด...

หญิงสาวคลิกเมาส์อย่างแรงจนนิ้วชี้แทบเคล็ด

วันนี้ 15:15 u.

จาก : Tom-Benton@harvard.edu

ถึง : Olive-Smith@stanford.edu

เรื่อง : ตอบกลับ : งานวิจัยคัดกรองมะเร็งตับอ่อน

ไอส์ฟ

งานวิจัยของคุณดูเข้าท่าดี อีกประมาณสองอาทิตย์ข้างหน้าผมจะ
ไปสแตนฟอร์ด มาคุยกันไหม

ขอบคุณนะ

ก็มี

ทอม เบนต์น, ป.ร.ด.

ภาควิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

หัวใจของไอส์ฟเดินผิดจังหวะ ก่อนจะเริ่มกระหน่ำเร็วเหมือนม้ากวด แล้วค่อยๆ ช้าลงจนจังหวะแทบจะเท่ากับเตาคลาน จากนั้นเลือดก็เริ่มสูบฉีดไปที่เปลือกตากระทั้งมันเต้นตุบๆ ซึ่งไม่มีทางดีต่อสุขภาพแน่นอน แต่... ได้แล้ว... ได้แล้ว! เธอได้คนซื้อโปรเจกต์แล้ว หรือไม่ก็เกือบจะได้... มั้ง แบบว่าอาจจะ... ต้องแค่อาจจะได้แน่ๆ ก็ทอม เบนต์นบอกว่า 'ดี' นี่ เขาบอกว่ามันดูเข้าท่า 'ดี' ฉะนั้นอีเมลฉบับนี้ก็ต้องเป็นสัญญาณที่ 'ดี' สิ จริงไหม

หญิงสาวขมวดคิ้ว เลื่อนหน้าจอย้อนลงไปอ่านอีเมลที่ตัวเองส่งให้เขาเมื่อหลายสัปดาห์ก่อนอีกครั้ง

7 ก.ค. 8:19 น.

จาก : Olive-Smith@standford.edu

ถึง : Tom-Benton@harvard.edu

เรื่อง : งานวิจัยคัดกรองมะเร็งตับอ่อน

ดร.เบนต์น

ฉันชื่อไอส์ฟ สมิธ เป็นนักศึกษาปริญญาเอกในภาควิชาชีววิทยาที่